

чеха. Въ очитѣ имъ свѣтѣха тихи, радостни сълзи.

— Мило дѣте, каза внезапно бащата. — Ти ошастливи днесъ кжщата ни. Господъ самъ ни учи на обичъ... Облѣчи се бързо, и ела съ тебе да отидемъ да занесемъ нѣщо на бѣдната Минка и да я поканимъ.

— Хайде, татко! каза Стефчо, цѣлъ сияещъ отъ щастие.

И тѣ наистина поканиха Минка. Вечерята между многото дѣца имаше и едно хубаво блѣдно дѣте съ ефтина, но чиста и прилична рокличка и хубави ясно-сини очички, това бѣше Минка. Тя получи много подаръци и единъ пликъ съ нѣщо книжно вжтрѣ... Даде ѝ го самъ Стефчовия баща съ молба, да го даде на майка си.

Никога въ дома на Стефчови Коледа не бѣ празнувана тѣй радостно.

Стаята и всичко въ нея сѣкашъ свѣтѣше и сияеше отъ радостъ. Сѣкашъ самъ Спасителтъ имъ бѣше дошелъ този день на гости.

Свещ. Ив. Гошевъ.

X

XXX

X

Любом. Бобевски.

Хоро

Срѣдъ ливада пѣстроцвѣтна,
Срѣдъ зелената тревица
Пѣсни пѣятъ, хоро виятъ
Малки, палави дѣчица.

Вадичкитѣ среброструйни
Шумно лѣятъ си водитѣ
И съсъ своя плѣсъкъ дивенъ
Имъ приглашатъ на пѣснитѣ.

Птиченцата сладкопойни
Чудни химни сж извили,
А дѣцата скачатъ, скачатъ...
Ахъ, какъ до едно сж мили!